

UNIONENS HÖGA
REPRESENTANT FÖR
UTRIKES FRÅGOR OCH
SÄKERHETSPOLITIK

Strasbourg den 22.11.2016
JOIN(2016) 52 final

GEMENSAMT MEDDELANDE TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

Ett förnyat partnerskap med länderna i Afrika, Västindien och Stilla-havsområdet

{SWD(2016) 380 final}
{SWD(2016) 381 final}

Innehåll

1. INLEDNING	4
2. STRATEGISKA EU-INTRESSEN	5
3. ETT POLITISKT PARTNERSKAP SOM BYGGER PÅ SÄRSKILDA PRIORITERINGAR	7
3.1 EU:s prioriteringar gentemot partnerländer.....	8
3.1.1 Främja fredliga och demokratiska samhällen, god samhällsstyrning, rättsstatsprincipen och mänskliga rättigheter för alla	8
3.1.2 Främja en inkluderande och hållbar tillväxt samt anständigt arbete för alla	9
3.1.3 Vända migration och rörlighet till möjligheter och ta itu med utmaningar tillsammans.....	11
3.1.4 Säkerställa mänsklig utveckling och värdighet	12
3.1.5 Skydda miljön och bekämpa klimatförändringar	13
3.1.6 Allians om gemensamma utmaningar	14
3.2. EU-prioriteringar som är anpassade till regionerna.....	14
3.2.1 Afrika	15
a. Fred och säkerhet, stabilitet, demokrati, rättsstatsprincipen, god samhällsstyrning och mänskliga rättigheter.....	15
b. Ömsesidiga ekonomiska möjligheter till stöd för en hållbar utveckling	16
c. Migrations- och rörlighetshantering	17
d. Mänsklig utveckling.....	18
3.2.2 Västindien.....	19
a. Fred och människors säkerhet, demokrati, rättsstatsprincipen, god samhällsstyrning och mänskliga rättigheter.....	19
b. Regional integration, inkluderande och hållbar tillväxt, handel och jobbskapande	20
c. Mänsklig utveckling	20
d. Klimatförändringar och hållbar förvaltning av naturresurser	21
3.2.3 Stillahavsområdet	21
a. God samhällsstyrning, mänskliga rättigheter och jämställdhet mellan könen.....	22
b. Inkluderande och hållbar tillväxt.....	23
c. Klimatförändringar och hållbar förvaltning av naturresurser	23
4. ETT MER MÅLINRIKTAT OCH FLEXIBELT PARTNERSKAP	24
4.1 Lärdomar	24
4.2 Ett flexibelt partnerskap som bygger på ett starkt regionalt synsätt.....	25
4.2.1 Alternativ	25
4.2.2 Det föreslagna alternativet.....	26

4.2.3 Engagemang bortom AVS-länderna.....	27
4.3 Ett partnerskap på flera nivåer med flera parter på grundval av vissa centrala samarbetsprinciper	27
4.3.1 Grundläggande principer för samarbetet	27
4.3.2 Principerna om subsidiaritet och komplementaritet	27
4.3.3 Aktörer	28
4.4 Ett partnerskap som ger bättre resultat	28
4.4.1 Diversifierat partnerskap	28
4.4.2 Genomförandemedel	28
4.5 Ett partnerskap som stöds av rätt institutionell struktur	29
4.6 Ett partnerskap som stöds av en rättslig ram	29
4.7 Nästa steg	29

1. Inledning

Partnerskapsavtalet mellan medlemmarna i gruppen av stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet, å ena sidan, och Europeiska unionen och dess medlemsstater, å andra sidan, undertecknat i Cotonou i juni 2000¹ löper ut i februari 2020. Förhandlingar mellan parterna för att undersöka vilka bestämmelser som i fortsättningen ska gälla för deras förbindelser måste inledas senast i augusti 2018². Utgången av partnerskapsavtalet, som kallas Cotonouavtalet och som omfattar över 100 länder med en total befolkningsmängd på omkring 1,5 miljarder människor, utgör ett strategiskt tillfälle att förnya EU:s förbindelser med dess partner i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (nedan kallade *AVS-länderna*), med beaktande av det förändrade globala sammanhanget, och att inrikta partnerskapet på gemensamma intressen, mål och delat ansvar.

I detta meddelande anges idéer och föreslagna byggstenar för ett politiskt partnerskap med AVS-länderna. Det bygger på FN:s internationellt överenskomna Agenda 2030³, som är en universell uppsättning gemensamma mål, och den globala strategin för EU:s utrikes- och säkerhetspolitik⁴, som ger strategisk vägledning om EU:s externa intressen och ambitioner. Meddelandet står också i samklang med kommissionens förslag om översyn av det europeiska samförståndet om utveckling⁵.

EU vänder sig till partner, likasinnade länder och regionala grupperingar i syfte att uppnå gemensamma mål. Europeiska kommissionen och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik är angelägna om att investera i partnerskap som grundar sig på principen om gemensamt ansvar för att dessa ska vara verkliga partnerskap. Detta förutsätter att partnerländer deltar i en positiv anda och med liknande ambitioner.

De långvariga förbindelserna med AVS-länderna utgör en bra grundval för att bygga ett förnyat politiskt partnerskap. Partner på bägge sidor skulle behöva göra betydande förändringar för att anpassa de framtida förbindelserna till dagens värld och upprätta en stark allians som leder till resultat i fråga om nyckelprioriteringar. Sett till prioriteringarna, de förändrade förhållandena och lärdomarna från genomförandet av Cotonouavtalet skulle det inte vara möjligt att uppnå målen endast genom att förlänga Cotonouavtalet. Kommissionen och den höga representanten anser att det kommer att krävas en betydelsefull förskjutning av beslutsfattandet och genomförandet mot den regionala nivån. Dessutom bör de framtida förbindelserna sammankoppla AVS-länderna med grannregioner som inte är en part i det nuvarande Cotonouavtalet men som spelar en nyckelroll när det gäller att uppnå EU:s mål.

¹ 2007/483/EG, EGT L 317, 15.12.2000.

² Artikel 95.4 i Cotonouavtalet.

³ ”Att förändra vår värld: Agenda 2030 för hållbar utveckling”, Förenta nationerna A/RES/70/1.

⁴ ”Delade visioner, gemensamma åtgärder: Ett starkare Europa. En global strategi för Europeiska unionens utrikes- och säkerhetspolitik” av den 28 juni 2016, <http://europa.eu/globalstrategy/en/shared-vision-common-action-stronger-europe>.

⁵ Förslag till ett nytt europeiskt samförstånd om utveckling, meddelande C(2016) 740 final.

Som en förberedelse för den process som leder till fastställandet av förbindelserna mellan EU och AVS-länderna efter 2020 inledde kommissionen och den höga representanten 2015 en reflektionsprocess genom ett offentligt samråd⁶. Dessutom har diskussioner förts med centrala aktörer, och en utvärdering av de första 15 åren av Cotonouavtalets genomförande offentliggjordes i juli 2016⁷. Som en del av den konsekvensbedömning⁸ som åtföljer detta meddelande har olika alternativ för de framtida förbindelserna undersökts. Detta arbete utgör grunden för detta meddelande.

2. Strategiska EU-intressen

Världen har förändrats väsentligt sedan Cotonouavtalet ingicks 2000, som en fortsättning på arvet från Lomékonventionen som sträcker sig tillbaka till 1975. Det faktum att Cotonouavtalet löper ut utgör en möjlighet att göra partnerskapet ändamålsenligt sett till dagens utmaningar i en förändrad värld. Inledningsvis har den globala strategin för EU:s utrikes- och säkerhetspolitik lagt grunden för starkare EU-insatser i världen. Genom målen för hållbar utveckling inom ramen för Agenda 2030 och Addis Abeba-handlingsplanen⁹ inleds en ambitiös och vittomspännande universell agenda för reformer.

Detta sker under en period som kännetecknas av ihållande situationer av instabilitet och sårbarhet, ojämn utveckling inom och mellan länder och de snabbt växande negativa effekterna av klimatförändringar och miljöförstöring, som undergräver den sociala och ekonomiska stabiliteten i olika delar av världen. I synnerhet brottas ett stort antal AVS-länder med betydande problem i samband med konflikter, fattigdom, arbetslöshet och brist på anständigt arbete, ökande ojämlikhet, kränkningar av de mänskliga rättigheterna, korruption, klimatförändringarnas negativa effekter, belastningarna på begränsade naturresurser och förstörelse av ekosystem samt ojämn integrering i den globala ekonomin. Det är fortfarande en realitet att extrem och kronisk fattigdom koncentreras till instabila stater. Strukturella och återkommande kriser är fortfarande källan till allvarliga humanitära nödlägen som anstränger resiliensen hos hela länder och samhällen. Dessutom ökar befolkningen snabbare än ekonomin i många partnerländer. Allt detta hämmar den hållbara och inkluderande tillväxt och det jobbskapande som behövs för att erbjuda positiva framtidsutsikter och verkliga möjligheter i livet, i synnerhet för ungdomar och de mest utsatta människorna.

Denna utmanande miljö utgör en grogrund för extremism, terrorism och andra former av organiserad brottslighet, såsom människo-, narkotika- och vapenhandel samt it-brottslighet. Dessa mönster har negativa spridningseffekter på säkerheten och det ekonomiska väståndet för EU och dess medborgare. Det är också en av de bakomliggande orsakerna till irreguljär migration och tvångsflyttningar. En tydlig ram utgörs av den europeiska

⁶ Det gemensamma samrådsdokumentet JOIN(2015) 33 och dess resultat finns på http://ec.europa.eu/europeaid/public-consultation-eu-acp-new-partnership_en

⁷ Utvärderingen av Cotonouavtalet SWD(2016) 250 finns på https://ec.europa.eu/europeaid/policies/european-development-policy/acp-eu-partnership-after-2020_en

⁸ Konsekvensbedömning, gemensamt arbetsdokument JOIN(2016) 380.

⁹ http://www.un.org/esa/ffd/wp-content/uploads/2015/08/AAAA_Outcome.pdf

migrationsagendan¹⁰, den gemensamt överenskomna förklaringen och handlingsplanen från Valletta i november 2015¹¹ och meddelandet om en ny partnerskapsram med tredjeländer¹² inom den europeiska migrationsagendan.

Utvärderingen av Cotonouavtalet visar att det har bidragit avsevärt till fattigdomsutrotning och till bättre och rättvisare tillgång till grundläggande tjänster. Bilden är dock varierande när det gäller AVS-ländernas respekt för grundsatzerna (mänskliga rättigheter, demokratiska principer och rättsstatsprincipen). Dessutom har inga övertygande och gemensamma lösningar tillhandahållits på viktiga utmaningar såsom migration och rörlighet.

Samtidigt har det skett en betydande ekonomisk tillväxt i många AVS-länder. Ökande uppkopplingsmöjligheter, ömsesidigt beroende, vetenskapliga och tekniska framsteg och ökad handel har öppnat nya möjligheter till ökat globalt välbefinnande. Allt fler AVS-ekonomier erbjuder ökade möjligheter i fråga om avkastning på investeringar, även för europeiska företag. Utvärderingen av Cotonouavtalet visar att det har möjliggjort framsteg när det gäller partnerländernas integrering i världsekonomin. Handelsflödena till och från AVS-länderna har ökat, allt fler av dem är medlemmar i Världshandelsorganisationen (WTO) och deras roll i internationella handelsförhandlingar har vuxit. Ingåendet och genomförandet av avtalen om ekonomiskt partnerskap har varit viktiga milstolpar. Det nuvarande läget är emellertid inte tillfredsställande när det gäller att öka diversifieringen av ekonomin och förädlingsvärdet och att minska beroendet av ett fåtal produkter samt att omfördela fördelar vilket leder till ökande ojämlikhet.

En annan ny situation som har uppstått har att göra med den ökande regionala dynamiken och vikten av regionala organisationer och – när det gäller Afrika – en kontinental organisation, dvs. Afrikanska unionen. Utvärderingen av Cotonouavtalet visar att det inte har kunnat möta dessa viktiga förändringar, som bör återspeglas i eventuella framtida partnerskaps beslutsprocesser och institutionella struktur.

Slutligen spelar partnerländerna en allt viktigare roll när det gäller att ta itu med globala utmaningar, som per definition inte kan lösas av EU på egen hand. I detta sammanhang är klimatförändringen fortfarande ett av de största hoten mot uppnåendet av hållbar utveckling i EU och i världen. Uppkomsten av nya maktfaktorer, som inte alltid stöder samma värden och agendor, är ytterligare ett argument för ökade insatser för att uppnå samförstånd med EU:s partner i viktiga frågor av globalt intresse och att driva en positiv agenda framåt tillsammans. Ökad dialog och ökat samarbete med AVS-länderna är därför av största vikt om EU avser att påverka och främja en multilateral regelbaserad ordning. Utvärderingen visar dock att partnerskapet inte i tillräcklig grad har lett till att dessa mål uppnåtts. När det gäller resultat

¹⁰ COM (2015) 240 final, finns på http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/european-agenda-migration/index_en.htm

¹¹ Finns på <http://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2015/11/12-valletta-final-docs/>

¹² COM (2016) 385 final, finns på http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/european-agenda-migration/proposal-implementation-package/docs/20160607/communication_external_aspects_eam_towards_new_migration_ompact_en.pdf

har det saknats engagemang och genuint samarbete mellan partnerländerna vid viktiga internationella debatter.

Dessa utmaningar och möjligheter är av sådan betydelse på medellång sikt att de kräver omedelbara kraftfulla åtgärder med partnerländerna.

Det ligger i EU:s intresse att sträva efter ett nytt politiskt partnerskap med fokus på att bygga fredliga, stabila, välstyrda, välmående och resilienta stater och samhällen både i dess omedelbara närhet och längre bort. Ett samhälle som bygger på demokrati, tillit till institutionerna och hållbar utveckling är grundläggande för en resilient stat.

Det ligger också i EU:s intresse att sträva efter ett nytt politiskt partnerskap som leder till att man uppnår målet en multilateral regelbaserad ordning som kan reagera på globala utmaningar. De lyckade förhandlingarna om Parisavtalet om klimatförändringar¹³ har visat att sådana strategiska allianser faktiskt har en positiv inverkan på resultaten i internationella förhandlingar.

För att främja dessa EU-intressen bör EU:s svarsstrategi ha ett fokus på de följande specifika prioriteringar som är beroende av varandra och ömsesidigt förstärkande:

Särskilda prioriteringar	
1	Främja fredliga och demokratiska samhällen, god samhällsstyrning, rättsstatsprincipen och mänskliga rättigheter för alla.
2	Främja en inkluderande och hållbar tillväxt samt anständigt arbete för alla.
3	Vända rörlighet och migration till möjligheter och ta itu med utmaningar tillsammans.
4	Främja mänsklig utveckling och värdighet.
5	Skydda miljön och bekämpa klimatförändringar.
6	Arbeta tillsammans globalt på områden av gemensamt intresse.

De huvudsakliga byggstenarna för ett framtida partnerskap anges nedan.

3. Ett politiskt partnerskap som bygger på särskilda prioriteringar

Den första byggstenen för ett nytt politiskt partnerskap bör utgöras av gemensamt överenskomna mål, värden, principer och åtaganden. Dessa bör därefter anpassas till de olika regionerna för att återspegla deras särdrag. Man bör aktivt utreda möjligheterna att inkludera andra intresserade parter utöver AVS-länderna (se avsnitt 4.2.3).

¹³ Parisavtalet inom ramen för FN:s ramkonvention om klimatförändringar, FCCC/CP/2015/L.9/rev.1.

3.1 EU:s prioriteringar gentemot partnerländer

3.1.1 Främja fredliga och demokratiska samhällen, god samhällsstyrning, rättsstatsprincipen och mänskliga rättigheter för alla

Det framtida partnerskapet bör bygga på ett gemensamt starkt åtagande att främja och respektera de demokratiska principerna, rättsstatsprincipen, universella mänskliga rättigheter och grundläggande friheter för alla, respekt för människors värde och principerna om jämlikhet och solidaritet samt god samhällsstyrning. I synnerhet bör hänsyn till jämställdhet mellan könen, de mest utsatta människorna och ungdomsperspektivet ytterligare inspirera de gemensamma insatserna för demokratisk samhällsstyrning och mänskliga rättigheter för alla. I många partnerländer är dessa principer redan etablerade eller håller på att rota sig. Framstegen är emellertid otillräckliga för att insatserna för hållbar utveckling ska kunna få fäste.

EU främjar en regelbaserad världsordning för att tillhandahålla globala kollektiva nyttigheter och bidra till en fredlig och hållbar värld, med multilateralism som huvudprincip och Förenta nationerna som kärna. Partnerskapet bör därför bygga på en fullständig respekt för principerna i FN:s stadga och folkrätten, och bör ha en aktiv roll inom denna ram.

Partnerskapet bör främja fred, stabilitet och säkerhet, bland annat människors säkerhet och resiliens, som en avgörande förutsättning för hållbar utveckling och välbefinnande. Utan fred och säkerhet finns inga utsikter till hållbar utveckling, och utan utveckling och fattigdomsutrotning finns inga utsikter till hållbar fred. Det är också avgörande för EU:s egna säkerhet och välbefinnande att bekämpa destabilisering och dess bakomliggande orsaker. Säkerheten inom EU är beroende av fred utanför EU:s gränser. I detta avseende bör det framtida partnerskapet återspegla behovet av en övergripande strategi för konflikter och kriser, inbegripet förebyggande och lösning, som också omfattar militär och civil kapacitet (och deras samverkan). Det bör beakta många olika dimensioner och insatser i alla stadier av en konfliktsykel, i nära samarbete med kontinentala och regionala organisationer samt FN.

Partnerskapet bör vara inriktat på att verka för att rättsstatsprincipen iakttas. Detta är ett grundläggande värde, en nödvändig grund för hållbar utveckling, en nyckelkomponent för att förebygga konflikter och en grundval för lyckat samarbete på andra områden som är av intresse för EU. För att efterleva detta värde måste ett tydligt åtagande göras i synnerhet för att främja ett effektivt och oberoende rättssystem för privatpersoner och företag. Man behöver också ta itu med straffriheten för de allvarligaste brotten av internationellt intresse, bland annat genom att erkänna de nationella straffrättsliga jurisdiktionernas och Internationella brottmålsdomstolens kompletterande roller i strävan efter rättvisa och försoning. Kampen mot korruption och organiserad brottslighet är också avgörande för de demokratiska institutionernas effektivitet, ett gynnsamt företagsklimat och hållbar förvaltning av naturresurser, t.ex. mineralresurser.

Partnerskapet bör göra det möjligt att vidta gemensamma åtgärder för att bemöta allt mer globala säkerhetshot som påverkar både Europa och partnerländerna, i synnerhet terrorism och extremism samt alla former av organiserad brottslighet och olaglig handel, bland annat med människor, vilda djur och växter, narkotika och farliga material. Det bör också omfatta

främjande av it-säkerhet, skydd av kritisk infrastruktur samt sjöfartsskydd och luftfartsskydd på det civila området. Partnerskapet bör likaledes stärka det gemensamma åtagandet att bekämpa spridningen av massförstörelsevapen, bland annat genom kontroll av produkter med dubbla användningsområden, och att bekämpa olaglig tillverkning, överföring, spridning, överdriven anhopning och okontrollerad spridning av handeldvapen och lätta vapen.

Partnerskapet bör främja effektiva åtgärder på alla nivåer (lokal, nationell, regional, kontinental och internationell) och bör säkerställa systematiskt engagemang med alla berörda parter om iakttagande av de principer och de åtaganden som gjorts. Det nya partnerskapet bör bygga på erfarenheterna av politisk dialog som en sund och flexibel process för kontinuerligt, övergripande och brett engagemang på alla nivåer i alla frågor av intresse. Det bör kvarhålla möjligheten till intensifierad politisk dialog och inbegripa ett samrådsförfarande om känsliga frågor som rör respekten för de demokratiska principerna, rättsstatsprincipen, mänskliga rättigheter för alla och god samhällsstyrning, med möjlighet att delvis eller helt bryta förbindelserna som en sista utväg. Det nya partnerskapet bör underlätta ökade kontakter med många olika icke-statliga aktörer, både från det civila samhället och den privata sektorn.

3.1.2 Främja en inkluderande och hållbar tillväxt samt anständigt arbete för alla

Den ekonomiska tillväxten har varit imponerande i många partnerländer under det senaste årtiondet. Tillväxten har ofta varit snabb, men utgångsnivån låg och de flesta länder har ofta en föga diversifierad och utvecklad ekonomi. De flesta ekonomierna är fortfarande väldigt sårbara inför ekonomiska och naturliga chocker och har inte rätt förutsättningar för det jobbskapande som behövs. Dessutom sker förändringen inte ännu i tillräcklig utsträckning i riktning mot en inkluderande och hållbar tillväxt, särskilt i fråga om hållbar konsumtion och produktion samt resurseffektivitet. AVS-ländernas integrering i världsekonomin genom ökad handel och införlivande i de globala värdekedjorna har inte nått den förväntade nivån. Som återspeglas i målen för hållbar utveckling är det avgörande för parternas stabilitet och välbefinnande att skapa en inkluderande och hållbar tillväxt samt anständigt arbete. Detta är även viktigt för att EU ska kunna ta del av positiva spridningseffekter. Därför bör partnerskapet i synnerhet fokuseras på viktiga drivkrafter för en inkluderande och hållbar tillväxt.

Främjande av makroekonomisk stabilitet, även de finansiella systemens stabilitet, är alltså en förutsättning för en inkluderande och hållbar tillväxt. Detta är särskilt relevant med tanke på att världen har blivit alltmer sammanlänkad både ekonomiskt och finansiellt, med många tillväxtekonomier och därmed sammanhängande finansmarknader. Ohållbara budgetunderskott och underskott i bytesbalansen, stora växelkursfluktuationer och inflation eller hög volatilitet i ekonomisk verksamhet gör det svårt för investerare att planera och förutse ekonomiska möjligheter. En sådan situation hindrar regeringen från att genomföra en konsekvent politik och en effektiv budgetförvaltning.

Främjandet av sund förvaltning av de offentliga finanserna och en effektiv kontroll av användningen av offentliga medel är avgörande i detta avseende. Det inbegriper främjande av ändamålsenliga, effektiva, rättvisa och transparenta skattesystem och bekämpning av bedrägeri och olagliga finansiella flöden. Sund förvaltning av de offentliga finanserna är en viktig del av en god samhällsstyrning och en avgörande förutsättning för en effektiv och

resilient offentlig sektor. En sådan förvaltning bör leda till att mer inhemska intäkter på ett effektivt och ändamålsenligt sätt omvandlas till kollektiva nyttigheter och tjänster.

Det nya partnerskapet bör även främja en starkare roll för den privata sektorn i skapandet av en inkluderande och hållbar tillväxt samt sysselsättning. Detta kräver större insatser för att förbättra både den politiska och rättsliga ramen och företagsklimatet. Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt investeringsklimatet och behovet av ökade investeringar.

Främjandet av välfungerande arbetsmarknader bör ha en framträdande roll i det nya partnerskapet. De behövs för att sörja för anständiga arbeten för arbetstagare, bland annat genom en övergång från en informell till en formell ekonomi och genom att förbättra arbetsvillkor, hälsa och säkerhet på arbetsplatsen och tillgången till socialt skydd.

Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt att jordbrukets livsmedelsindustri ska vara hållbar och miljömässigt ansvarsfull. I partnerländer är denna sektor fortfarande en grundläggande drivkraft för hållbar utveckling och framför allt för en tryggad livsmedelsförsörjning, jobbskapande och fattigdomsutrotning, samtidigt som den är speciellt hotad av klimatförändringar.

Denna strategi för hållbarhet gäller också fiske- och vattenbruksmetoder. Bättre global förvaltning av haven är avgörande för att främja en inkluderande och hållbar tillväxt för maritim verksamhet och samtidigt se till att haven är friska, rena och säkra. I detta hänseende bör partnerskapet bidra till att forma den internationella förvaltningen av världshaven i FN och andra relevanta multilaterala forum. Den gemensamma kampen mot olagligt, orapporterat och oreglerat fiske bör stärkas.

Utvecklingen av infrastruktur, t.ex. hållbara transport- och energinät, är en viktig drivkraft för en inkluderande och hållbar tillväxt, i synnerhet för den infrastruktur som behövs för att öka den regionala ekonomiska integrationen, få åtkomst till världsmarknaden, skapa förbindelser för mycket isolerade områden och att underlätta rörlighet i tätbefolkade städer. Särskild uppmärksamhet bör ägnas utvecklingen och spridningen av informations- och kommunikationsteknik, genom att tillhandahålla överkomliga uppkopplingsmöjligheter och större tillgång till digitala applikationer för alla, och främjandet av vetenskap, teknik, forskning och innovation, som också är avgörande för ekonomiska investeringar och en snabbare utveckling.

Partnerskapet bör syfta till att ge alla tillgång till ren, modern, säker och tillförlitlig energiförsörjning till överkomliga priser. Energisparande, energieffektivitet och lösningar för förnybar energi bör främjas, även sett till dess inverkan på klimatrelaterade globala utmaningar.

Genom strävan efter inkluderande och hållbar tillväxt och jobbskapande bör partnerskapet främja handel, som kan vara en kraftfull motor för ekonomisk utveckling och också bidra till integration och politisk stabilitet. Handel ger företag i EU och partnerländerna möjligheter att utvidga sina marknader och ger människorna möjligheter att komma åt de bästa produkterna till konkurrenskraftiga priser.

Framtida handelsförbindelser med partnerländer bör bedrivas i linje med multilaterala regler. WTO-förenliga avtal om ekonomiskt partnerskap med deras gemensamma institutioner och bindande utvecklingsbara åtaganden, bör även i fortsättningen vara nyckelinstrument för handeln mellan AVS-länderna och EU. De befintliga avtalen om ekonomiskt partnerskap kan utvidgas till att omfatta fler länder inom samma regioner och fördjupas till att omfatta mer substantiella områden, enligt överenskommelse mellan parterna.

Globaliseringen, framväxten av globala värdekedjor och den ökande betydelsen av frågor som avser förhållandena innanför gränserna kräver att samtliga handelsfrågor och handelsrelaterade områden tas itu med på ett övergripande sätt. Det nya partnerskapet bör därför stärka parternas samarbete och dialog om handel med tjänster och andra handelsrelaterade områden, såsom undanröjande av icke-tariffära hinder, harmonisering av regelverk, investeringar, konkurrenspolitik, immateriella rättigheter och arbetstgares rättigheter.

Varje avtal om ekonomiskt partnerskap inbegriper egna institutioner för att övervaka genomförandet och diskutera handelsfrågor, men en dialog om handelsfrågor och samarbete mellan EU och partnerländerna som helhet bör fortgå för att ta upp frågor av gemensamt intresse, i synnerhet med tanke på samarbetet inom WTO. En politisk dialog om handel bör också fortsätta på nationell nivå, i tillämpliga fall.

3.1.3 Vända migration och rörlighet till möjligheter och ta itu med utmaningar tillsammans

Migration och rörlighet kan innebära stora fördelar för EU och partnerländerna, om de hanteras på rätt sätt. Cotonouavtalet har saknat ramar för tillräckligt snabba reaktioner och beslutsamma åtgärder kring denna viktiga utmaning. Skyldigheten att återta medborgare i en irreguljär situation på den andra partens territorium har till största delen inte genomförts.

I framtiden bör partnerskapet leda till bättre dialog och samarbete mellan parterna och omfatta alla migrationsaspekter, med utgångspunkt i principerna om solidaritet, partnerskap, delat ansvar och ömsesidig ansvarsskyldighet i fråga om mänskliga rättigheter. Det bör bygga på de överenskomna principerna och åtagandena i artikel 13 i Cotonouavtalet, utvidga dem för att återspegla hela omfattningen av migrationsutveckling och EU:s migrationspolitik, och utveckla det operativa samarbetet, i synnerhet i fråga om mekanismer för att kontrollera om de överenskomna principerna efterlevs. Det bör integrera viktiga politiska utvecklingar såsom den europeiska migrationsagendan och den relaterade partnerskapsramen, som syftar till att vara till hjälp vid krishantering genom direkta och mätbara resultat, men också ange grunderna för utvidgat samarbete med ursprungs-, transit- och mottagarländer med en väl hanterad migrations- och rörlighetspolitik som kärna. Det bör också beakta förklaringen och handlingsplanen från toppmötet i Valletta. Partnerländerna kommer att stödjas i sina ansträngningar för att utveckla en effektiv migrations- och asylpolitik. Det är nödvändigt att ta itu med de underliggande orsakerna till irreguljär migration och tvångsförflyttning genom att tillämpa fortlöpande strategier på kort, medellång och lång sikt, och att använda de befintliga processerna på ett bättre sätt. Partnerskapet bör också inbegripa skydd av flyktingar och asylsökande, med särskild hänsyn till utsatta grupper. Det bör främja långvarigt

tvångsförflyttade personers resiliens och deras delaktighet i det ekonomiska och sociala livet i världsländet.

EU bör sträva efter konkreta åtaganden med partnerländerna för att effektivare förebygga och ta itu med irreguljär migration, inbegripet att förebygga och bekämpa människohandel, smuggling av migranter och relaterade kriminella nätverk samt att öka medvetenheten om riskerna med irreguljär migration. Utgående från principerna och åtagandena i artikel 13 i Cotonouavtalet är det nödvändigt att enas om mekanismer för förbättring av samarbetet kring återvändande och återtagande och det operativa genomförandet av internationella skyldigheter att återta egna medborgare som inte har laglig rätt att stanna i EU.

Samtidigt är det nödvändigt att utnyttja migrationens möjligheter, såsom remitteringar eller kompetensrörlighet, som kan ge ett viktigt positivt bidrag till en inkluderande och hållbar tillväxt och utveckling i EU och partnerländerna. EU har därför åtagit sig att tillvarata dessa möjligheter genom förbättrade möjligheter till laglig migration och rörlighet, särskilt för utbildningsmässiga, vetenskapliga, kulturella och yrkesmässiga ändamål som kan ha en positiv effekt både för ekonomin och samhället i stort.

3.1.4 Säkerställa mänsklig utveckling och värdighet

Partnerskapet bör föra till ökat välbefinnande bland befolkningen genom att uppfylla målen för hållbar utveckling. EU bör sträva efter ett starkt politiskt engagemang med partnerländerna för att tillgodose behoven hos alla, särskilt bland de fattigaste och mest utsatta, och se till att alla människor kan förverkliga sin potential med värdighet, jämlikhet och i en sund miljö. Det bör stödja reformer för att utrota fattigdom, åtgärda ojämlikhet, förebygga sårbarhet och sörja för likvärdig tillgång till anständigt arbete och sociala tjänster, särskilt god utbildning och hälsovård samt socialt skydd. Åtgärder för fattigdomsutrotning bör inriktas på de fattigaste och mest sårbara länderna, däribland de minst utvecklade länderna samt instabila och konflikttrubbade länder, där svårigheter förväntas bestå och dessutom förvärras av demografiska faktorer, och där ett större fokus på mänsklig utveckling förblir avgörande. Partnerskapet bör bidra till att stärka resiliensen och åtgärda kronisk sårbarhet genom att öka synergier mellan livräddande bistånd och långsiktiga utvecklingsbehov.

EU bör insistera på ett gemensamt åtagande att till fullo skydda, främja och förverkliga jämställdhet mellan könen och egenmakt för kvinnor och flickor. EU vill också se ett gemensamt erkännande av kvinnors och flickors centrala bidrag till freds- och statsbyggande, ekonomisk tillväxt, teknisk utveckling, fattigdomsminskning, hälsa och välbefinnande samt kultur och mänsklig utveckling. Jämställdhet mellan könen är viktig för en hållbar utveckling, vilket framhålls i Agenda 2030.

Unga människor är drivkraften för det framtida sociala, ekonomiska och miljömässiga välbefinnandet i deras samhällen. Deras bidrag är avgörande för att till fullo utnyttja de möjligheter som den vetenskapliga och tekniska utvecklingen (t.ex. den digitala revolutionen) ger, och stärka demokratiska institutioner och värden över tiden. Tillgång till högkvalitativ och effektiv utbildning och kompetensutveckling kommer att vara avgörande för anställbarhet, samhällsutveckling och resiliens.

Dessutom bör partnerskapet inbegripa ett gemensamt åtagande att främja interkulturell dialog, skydda kulturell mångfald och utveckla de kulturella och kreativa sektorerna. Kultur är ett kraftfullt redskap för att bygga broar mellan människor, i synnerhet ungdomar, och stärka den ömsesidiga förståelsen. Det är också ett viktigt verktyg för att bekämpa våldsamt radikaliserings och en drivkraft för ekonomisk och social utveckling.

3.1.5 Skydda miljön och bekämpa klimatförändringar

Hållbar utveckling och människors välbefinnande är beroende av friska ekosystem och en fungerande miljö. Klimatförändringar och miljöförstöring hotar att motverka ekonomiska framsteg, äventyra freden och stabiliteten och orsaka storskalig migration.

Partnerskapet bör därför inriktas på att uppnå de relevanta målen för hållbar utveckling (t.ex. ren energi, hållbara städer och samhällen samt ansvarsfull konsumtion och produktion) och att genomföra Parisavtalet om klimatförändringar. Det bör omfatta ett åtagande om en klimatreilienspolitik som gynnar de fattiga, och främja övergången till inkluderande gröna och blå ekonomier, i synnerhet genom att en ansvarsfull privat sektor inför hållbara konsumtions- och produktionsmetoder. Det bör innehålla kraftfulla åtaganden för en hållbar förvaltning av naturresurser, till exempel skog, vilda djur och växter och mineralresurser, och bevarande, värdering och hållbart utnyttjande av ekosystem och biologisk mångfald, inbegripet hav, och genomförandet av begränsnings- och anpassningspolitik. Det behövs också säkra och rättvisa tillträdesrättigheter för att uppnå god förvaltning av naturresurserna. Bättre beredskap, minskad exponering för sårbarhet och en förmåga att återhämta sig efter katastrofer är avgörande för att undvika förlust av liv och försörjningsmöjligheter.

Agenda 2030 kräver snabba insatser av alla i fråga om globala kollektiva nyttigheter, bland annat låga utsläpp och koldioxidsnåla ekonomier. Det nya partnerskapet bör återspegla det starka åtagandet från partnerländerna och deras regionala organisationer att genomföra en effektiv och hållbar energipolitik som uppfyller målen för minskade utsläpp av växthusgaser. Energiproduktionen har en direkt koppling till klimatförändringarna och hållbar utveckling. Parterna har viktiga intressen i att omforma sektorn genom att gradvis sluta använda fossila bränslen medan man alltmer mobiliserar de inhemska förnybara resurserna och förbättrar energieffektiviteten i partnerländerna, för att ta ett stort steg mot hållbar och modern energiförsörjning och frikoppla den ekonomiska tillväxten från en tillväxt i energikonsumtion. Dessutom bör samarbetet på detta område främja hög kärnsäkerhetsstandard. För att säkerställa detta bör EU fortsätta att arbeta tillsammans med partnerländerna för att främja en möjliggörande regleringsmiljö och sektorsreformer. Partnerskapet bör ge ett mer strategiskt och skraddarsytt tillvägagångssätt till investeringar i hållbar energi, med en viktig roll för privata investeringar och modern teknik, för att främja omvandlingen av energiproduktionen och konsumtionsmönster i partnerländerna.

Hållbarhet kräver också att partner förbinder sig till att ta itu med utmaningarna i stadsmiljö, där konsekvenserna av en större befolkningsförändring leder till att det behövs en betydande förändring från den traditionella stadspolitiken till smarta och hållbara städer.

3.1.6 Allians om gemensamma utmaningar

Partnerskapet bör göra det möjligt för EU och dess partnerländer att samarbeta mer effektivt för att driva en gemensam agenda i globala och multilaterala forum. Den potential som finns på detta område har knappt utnyttjats och mycket mer konkreta resultat bör uppnås. Samarbete i internationella forum bör vara ett område där ett nytt partnerskap kan ge ett betydande mervärde.

Grunden för mer kraftfulla åtgärder är ett förnyat åtagande att främja regelbaserad effektiv multilateralism, med FN som kärna. Partnerskapet bör stödja den globala styrningen genom att sträva efter att reformera, genomföra och utveckla multilaterala institutioner, avtal och normer. Ett sådant åtagande för global styrning måste omsättas i ökad dialog och effektivt samarbete inom internationella forum (bland annat FN:s säkerhetsråd, FN:s generalförsamling, UNHCR och UNFCCC)¹⁴, samt i beslutsamhet att reformera FN, även säkerhetsrådet.

Med utgångspunkt i erfarenheterna av den mycket ambitiösa koalitionsprocessen som under FN:s klimatförändringskonferens COP 21¹⁵ beredde vägen för 2015 års Parisavtal om klimatförändringar¹⁶ måste man inom ramen för partnerskapet aktivt identifiera områden där EU och partnerländerna har viktiga gemensamma intressen och skulle kunna driva de globala insatserna. Detta bör leda till gemensamma åtgärder vid tidpunkter då beslut ska fattas. En process bör fastställas för att regelbundet på den högsta politiska nivån identifiera gemensamma intressen, vilket gör det möjligt att i tid förbereda och samordna agerandet och röstningen i de relevanta internationella forumen och ramarna. Områden som bör beaktas är bland annat klimatförändringar, hållbar utveckling, blå och grön ekonomi, skydd av den biologiska mångfalden, den globala digitala ekonomin, kampen mot olagliga finansiella flöden samt välfungerande råvarumarknader. Inom ramen för partnerskapet bör man också sträva efter att främja gemensamma intressen inom WTO. Det finns också utrymme för ett närmare samarbete inom de internationella finansinstituten.

För att stärka sådana strategiska allianser på den internationella arenan bör man främja arbetet med att inkludera andra länder än AVS-länderna, i norra Afrika, bland de minst utvecklade länderna och små östater under utveckling.

3.2. EU-prioriteringar som är anpassade till regionerna

Partnerskapets prioriteringar bör eftersträvas överallt. Samtidigt bör partnerskapet, för att säkerställa ett effektivt genomförande, i vederbörlig mån beakta de regionala särdragen, partnerländernas egna utvecklingsramar och de olika prioriteringarna i EU:s gemensamma agenda med partnerländer i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet. Prioriteringarna kan för varje region anpassas till omständigheterna och finjusteras genom att fastställa de relaterade mål och åtgärder som planeras.

¹⁴ UNHCR = FN:s flyktingkommissariat, UNFCCC = FN:s ramkonvention om klimatförändringar.

¹⁵ <http://www.cop21paris.org/about/cop21>

¹⁶ http://unfccc.int/paris_agreement/items/9485.php

3.2.1 Afrika

Afrika är en kontinent med enorma möjligheter. År 2050 kommer nästan 25 % av världens befolkning att bo där. Där finns några av världens snabbast växande ekonomier och omfattande natur- och jordbruksresurser. Det finns en enorm potential för handel, innovation och investeringar, och detta är också vad man i Afrika strävar efter. I de flesta afrikanska länder är EU den främsta partnern för politik, bistånd, handel och investeringar. Under de senaste åren har EU och Afrika byggt ett djupare, mer politiskt partnerskap som bygger på delade värden och intressen. Ett ökande antal afrikanska regeringar och regionala organisationer tar en ledande roll när det gäller att ta itu med de politiska, säkerhetsrelaterade och ekonomiska utmaningarna inom och utanför sina gränser. Afrikanska unionen och dess Agenda 2063¹⁷ utgör en ambitiös, vägledande drivkraft.

Afrikas potential kommer att vara beroende av de afrikanska ländernas insatser i fråga om samhällsstyrning, mänskliga rättigheter, förebyggande och lösning av konflikter, kampen mot organiserad brottslighet, inkluderande och hållbar tillväxt samt jobbskapande. Vissa länder saknar fortfarande förmågan att reformeras och återhämta sig från kriser. Med andra ord saknar de resiliens och lider av instabilitet. Fattigdomen, arbetslösheten och ojämlikheten är fortfarande hög och minskar endast i långsam takt. Befolkningsökningen innebär dessutom en enorm utmaning utöver detta. Dessutom är många länder fortfarande indragna i långvariga konflikter, medan transnationella säkerhetsutmaningar utgör hot mot regional stabilitet och hållbar utveckling. Miljöförstöring och klimatförändringarnas effekter hotar också att motverka ekonomiska framsteg och äventyra freden och stabiliteten. Allt detta underblåser humanitära kriser, strömmar av tvångsförflyttade människor och irreguljär migration inom regionerna och i riktning mot Europa.

Det är avgörande för Afrikas och EU:s säkerhet och välbefinnande att man stimulerar möjligheterna och tar itu med utmaningarna. Därför bör följande mål utgöra kärnan av det förnyade partnerskapet med afrikanska länder, med beaktande av EU:s prioriteringar och Afrikas egna åtaganden och reformagenda, och utgående från den grund som fastställts genom den gemensamma strategin EU–Afrika¹⁸.

a. Fred och säkerhet, stabilitet, demokrati, rättstatsprincipen, god samhällsstyrning och mänskliga rättigheter

Investeringar i fred, stabilitet och utveckling i Afrika gynnar inte enbart våra partner utan även EU:s egen säkerhet och välbefinnande. Konflikter och instabilitet är fortfarande ett stort hinder för utvecklingen i Afrika. I detta avseende måste man även nå ut till icke-AVS-länder när det gäller viktiga frågor såsom stabilisering, säkerhet och uppbyggnad av resiliens.

Särskilda mål

¹⁷ Agenda 2063 The Future We Want for Africa – agenda2063.au.int

¹⁸ Den gemensamma strategin EU–Afrika: www.africa-eu-partnership.org/sites/default/files/documents/eas2007_joint_strategy_en.pdf

- Främja en integrerad strategi för förebyggande och lösning av konflikter, fredsbyggande och människors säkerhet på nationell, regional och kontinental nivå, med mera afrikanskt egenansvar, ansvar, solidaritet och kapacitet.
- Främja säkerhet, även sjöfartsskydd, samarbete och säkerhetssektorreformer, genom fördjupade säkerhetspartnerskap på nationell, regional och kontinental nivå och i nära samarbete med FN. Operationaliseringen av den afrikanska freds- och säkerhetsstrukturen¹⁹ är ett viktigt mål att uppnå.
- Främja demokratin och verka för respekten för demokratiska principer, författningen samt valcykeln och valresultat. I detta hänseende kommer det att vara viktigt att fortsätta samarbeta med och stödja de afrikanska strukturerna för samhällsstyrning²⁰ och att stödja demokratisk institutionell utveckling på lokal, nationell och regional nivå, i synnerhet genom tillämpningen av den afrikanska stadgan om demokrati, val och samhällsstyrning²¹. Dessutom bör det finnas en starkare inriktning på att underlätta, behålla och bredda utrymmet för det civila samhällets deltagande i opinionsbildning och utformningen av politiken, samt på att stödja en utökad dialog med de lokala myndigheterna.
- Främja rättsstatsprincipen och god samhällsstyrning, inbegripet ett effektivt och oberoende rättssystem för privatpersoner och företag. Sund förvaltning av de offentliga finanserna är fortfarande en viktig del av en god samhällsstyrning och en avgörande grund för makroekonomisk stabilitet och en resilient offentlig sektor.
- Främja och skydda mänskliga rättigheter, bland annat genom att stödja det arbete som bedrivs av och utveckla dialogen med relevanta människorättsinstitutioner från båda kontinenterna, med relevanta nationella institutioner (t.ex. de nationella parlamenten) samt det civila samhället och lokala myndigheter.
- **Främja och skydda humanitära principer och internationell humanitär rätt.**
- Främja kampen mot organiserad och gränsöverskridande brottslighet, terrorism och radikaliserings, och olaglig handel med människor, vilda djur och växter, narkotika, farliga material och relaterade olagliga finansiella flöden.

b. Ömsesidiga ekonomiska möjligheter till stöd för en hållbar utveckling

Främjande av en inkluderande och hållbar tillväxt kommer att göra det möjligt för Afrika att dra nytta av sin demografiska utveckling och vända den till en möjlighet, med positiva spridningseffekter för EU.

Särskilda mål

- Främja skapandet av arbetstillfällen med anständiga villkor, särskilt för ungdomar och kvinnor.

¹⁹ www.peaceau.org/en/page/104-african-peace-and-security-architecture-apsa

²⁰ Aga-platform.org

²¹ Au.int/en/treaties/African-charter-de;ocracy-elections-and-governance

- Säkerställa en möjliggörande miljö för handel, ansvarsfulla investeringar och utveckling av den privata sektorn, med särskild uppmärksamhet på jordbrukets livsmedelssektor, som de flesta afrikaner är beroende av för sin försörjning.
- Främja ett effektivt genomförande av avtalen om ekonomiskt partnerskap i Afrika, för att ekonomiska aktörer ska kunna dra full nytta av de fördelar som avtalen ger.
- Göra framsteg i fråga om afrikansk regional integration på kontinental och regional nivå, i linje med Afrikas Agenda 2063²² och de olika regionernas egna mål, med särskilt fokus på underlättande av handel, modernisering av tullväsendet, harmonisering av standarder, samstämmig reglering samt hållbar, effektiv infrastruktur som underlättar interoperabiliteten, ingående investeringar och tillgång till regionala och globala marknader.
- Understödja nya investeringsmöjligheter, bland annat högkvalitativa investeringar som kommer att mobilisera ytterligare resurser från kapitalmarknaderna, främja partnerskap mellan privata aktörer på båda kontinenterna och bygga vidare på initiativ som företagarforumet EU–Afrika.
- Främja grön och blå ekonomi och miljövänliga modeller för att främja inkluderande och hållbar tillväxt och frikoppla den från miljöförstöring, i synnerhet genom att främja hållbara konsumtions- och produktionsmönster.
- Med tanke på genomförandet av Parisavtalet, säkerställa allmän tillgång till tillförlitliga och moderna energikällor till överkomliga priser för att driva en inkluderande och hållbar tillväxt.

c. Migrations- och rörlighetshantering

För att ta vara på fördelarna och hantera utmaningarna med migrationen krävs en mer samordnad, systematisk och strukturerad strategi som motsvarar både EU:s intressen och afrikanska intressen. Ordningen i migrationsströmmarna måste återställas samtidigt som man underlättar rörlighet på grundval av en väl hanterad rättighetsbaserad migrationsstrategi, i linje med den europeiska migrationsagendan och dess nya partnerskapsram med tredjeländer, migrations- och rörlighetsförklaringen EU–Afrika från 2014 samt förklaringen och handlingsplanen från toppmötet i Valletta.

Särskilda mål

- Främja utarbetandet och genomförandet av migrationspolitiken, genom att främja lagliga kanaler och att ta itu med olagliga migrationsströmmar, inbegripet återvändande och återtagande.
- Bättre organisera den intra- och interregionala arbetskraftsrörligheten, underlätta den institutionella dialogen och samarbetet längs migrationsrutterna samt underlätta

²² <http://agenda2063.au.int/>

kompetensrörligheten genom identifiering av färdigheter och kvalifikationer, dialog om viseringar och främjande av rörlighet för studerande, forskare och akademiker. Minska kostnaderna för remitteringar och öka diasporans roll och engagemang.

- Ta itu med irreguljär migration genom att införa lämpliga förebyggande åtgärder, inbegripet kampen mot människohandel och smuggling av migranter genom integrerad gränsförvaltning och främjande av alternativ till irreguljär migration.
- Ta itu med utmaningarna kring återvändande, återtagande och återanpassning på ett mer ändamålsenligt och effektivt sätt. Starka åtaganden i fråga om det operativa samarbetet måste göras på båda sidor. De befintliga bestämmelserna i artikel 13 i Cotonouavtalet måste stärkas och göras verkställbara, i synnerhet i fråga om återtagande.
- Ta itu med tvångsförflyttning och främja internationellt skydd på grundval av principen om delat ansvar, genom att hjälpa till att bevara och förbättra humankapitalet hos dem som tvingats fly från sina hem, hjälpa till att garantera deras skydd och i slutändan ge dem och deras värdar utvecklingsfördelar. Detta gäller både för människor som flyr från sitt land och för internflyktingar.

d. Mänsklig utveckling

Fattigdom, bristfällig kompetensutveckling och ojämlikhet är fortfarande stora utmaningar, som endast förbättras i långsam takt. Den kraftiga befolkningsökningen i Afrika försvårar den här utmaningen.

Särskilda mål

- Ge kvinnor, ungdomar och utsatta grupper mer egenmakt genom att främja lika tillgång till utbildning och yrkesutbildning av god kvalitet, socialt skydd, hälsovård som även omfattar reproduktiv hälsovård, representation för kvinnor och flickor i det politiska och ekonomiska beslutsfattandet samt gynnsamma förutsättningar för unga att förverkliga sin potential, åtnjuta sina mänskliga rättigheter och verka som ansvarstagande aktörer.
- Ta itu med social och ekonomisk ojämlikhet genom skatte-, löne- och socialskyddspolitiken, bland annat genom att garantera tillgång till grundläggande sociala tjänster av god kvalitet för alla och främja en nationellt fastställd minimiinkomstnivå. Fokus bör också läggas på att trygga livsmedelsförsörjningen genom ökade investeringar i infrastruktur på landsbygden, lantbruksvetenskaplig forskning, teknisk utveckling och social innovation.
- Främja kunskapsutveckling genom utbildning av god kvalitet – även yrkesutbildning, fortbildning och kompetensutveckling i linje med arbetsmarknadens behov – och aktivt främja den digitala ekonomin och det digitala samhället, vetenskap och teknik samt forskning och innovation, i syfte att avsevärt förbättra människornas livskvalitet och den lokala arbetskraftens anställbarhet på ett hållbart sätt både i stads- och landsbygdsområden.

- Ta itu med sårbarheten inför makroekonomiska och andra chocker, såsom hälsorisker och sjukdomsutbrott, stärka hälso- och sjukvårdssystemen för att uppnå allmän sjukvård och god vårdkvalitet samt förebygga och minska bördan av sjukdomar, undernäring, brist på livsmedel, naturkatastrofer och klimatförändringar.
- Öka tillgången till dricksvatten och sanitet, främja tillgången till och en hållbar förvaltning av vattenresurser samt förhindra spridningen av smittsamma sjukdomar. Främja bevarande, återställande och hållbart utnyttjande av ekosystem och naturresurser samt genomförande av naturbaserade lösningar.
- Göra städer och samhällen inkluderande, trygga, resilienta och hållbara.

3.2.2 Västindien

EU och Västindien har en lång gemensam historia, kultur och en bred bas av gemensamma värden. Genom sina yttersta randområden och associerade utomeuropeiska länder och territorier (ULT) är EU också rent fysiskt en del av Västindien. Västindiska länder delar ett antal av EU:s politiska mål och står inför flera utmaningar som EU har ett intresse av att ta itu med (såsom klimatförändringar, brottslighet och andra säkerhetsutmaningar samt bevarande av miljön), varav en del innebär möjligheter till marknadstillträde (t.ex. hållbar energi).

Med beaktande av EU:s prioriteringar och det specifika sammanhanget, samt med utgångspunkt i den grund som fastställts genom det gemensamma strategiska partnerskapet EU–Västindien bör följande mål utgöra kärnan i ett förnyat partnerskap med västindiska länder.

a. Fred och människors säkerhet, demokrati, rättsstatsprincipen, god samhällsstyrning och mänskliga rättigheter

Västindien är en stabil region där de flesta länder är väl fungerande demokratier, även om de kan ha olika syn på god samhällsstyrning och respekten för de mänskliga rättigheterna. Skydd och främjande av mänskliga rättigheter och demokratisk praxis är avgörande för regionens stabilitet och välbefinnande. Det är också viktigt med tanke på antalet associerade utomeuropeiska länder och territorier samt EU:s yttersta randområden. Geografiskt sett befinner sig Västindien också på narkotikarutterna till Nordamerika och Europa. Kampen mot gränsöverskridande brottslighet, terrorismfinansiering, skatteflykt och penningtvätt samt behovet av ökad finansiell insyn är avgörande utmaningar för båda regionerna.

Särskilda mål

- Konsolidera de demokratiska institutionernas funktioner och förbättra iakttagandet av rättsstatsprincipen, tillgången till ett effektivt och oberoende rättssystem samt människors säkerhet. Detta bör kompletteras med en förebyggande strategi som fokuserar på att ta itu med de bakomliggande orsakerna, till exempel fattigdom, social utestängning, diskriminering och straffrihet.

- Förbättra skyddet och främjandet av mänskliga rättigheter för alla. Fokus bör ligga på att främja jämställdhet mellan könen och urbefolkningars rättigheter, att bekämpa våld i hemmet, barnmisshandel och kroppsstraff, människohandel och diskriminering av minoriteter, att förbättra förhållandena i fängelserna och polisens beteende samt att ta itu med frågan om dödsstraff.
- Främja god ekonomisk styrning, däribland sund förvaltning av de offentliga finanserna, transparens och ansvarsskyldighet. Detta inbegriper en förstärkt kamp mot korruption, penningtvätt, olagliga finansiella flöden och skatteparadis.

b. Regional integration, inkluderande och hållbar tillväxt, handel och jobbskapande

Alla länder utom Haiti har övergått till att bli ett medel- eller höginkomstland. Trots detta kännetecknas ekonomierna i allmänhet av smala inhemska marknader, hög skuldsättning och en odiversifierad produktionsbas, vilket begränsar deras förmåga att stå emot externa chocker.

Särskilda mål

- Göra ytterligare framsteg när det gäller regional integration, samarbetsinitiativ och samarbetsstrategier, inbegripet utveckling av infrastrukturnätverk och sammankoppling, för att underlätta intraregional och internationell handel och rörlighet.
- Prioritera jobbskapande och utnyttja privata investeringar genom att skapa ett gynnsamt företagsklimat, förbättra den regionala integrationen och den internationella konkurrenskraften, främja företagens sociala ansvar och bästa företagspraxis, även digitalisering, och stödja utvecklingen av små och medelstora företag, även inom den sociala och solidariska ekonomin.
- Främja ett effektivt genomförande av avtalet om ekonomiskt partnerskap Cariforum-EU, för att ekonomiska aktörer ska kunna dra full nytta av avtalet.
- Stärka bredare regionala initiativ och syd-syd-initiativ med Latinamerika, EU:s yttersta randområden och associerade utomeuropeiska länder och territorier för att underlätta närmare samarbete och handel i den södra delen av världen.

c. Mänsklig utveckling

Indikatorerna på mänsklig utveckling har förbättrats i de flesta västindiska länder under de senaste årtiondena. Trots denna positiva utveckling finns det fortfarande fattigdom och extrem fattigdom i Västindien, speciellt på Haiti. Detta har att göra med extrem social och ekonomisk ojämlikhet.

Särskilda mål

- Vidta åtgärder på alla nivåer för att utrota fattigdom, ta itu med ojämlikhet och främja anständigt arbete för alla.
- Främja tillgång för alla till hälso- och sjukvård och sociala tjänster av god kvalitet, inbegripet allmän sjukförsäkring samt öka samarbetet kring utbildning, livslångt lärande,

arbetskraft och fortbildning för att utveckla lämplig kompetens för arbetsmarknaden och förhindra kompetensflykt.

- Förbättra livsmedelstryggheten och näringsförsörjningen och främja hållbart jordbruk och hållbar jordbruksindustri som ger mervärde, med fokus på småbrukare, som ett sätt att diversifiera de västindiska ekonomierna och undvika att små producenter förlorar sina försörjningsmöjligheter.

d. Klimatförändringar och hållbar förvaltning av naturresurser

De västindiska länderna är alla små östater under utveckling som kännetecknas av låglänta kustområden och är mycket utsatta för naturkatastrofer, t.ex. jordbävningar och orkaner, och klimatförändringarnas effekter, bland annat stigande havsnivåer som orsakas av klimatförändringarna. Eftersom de är mycket sårbara för klimatförändringarnas effekter men samtidigt har en snäv ekonomisk grund saknar de förmågan att handskas med de ökande konsekvenserna av naturkatastrofer, minskad biologisk mångfald eller vattenbrist. Västindiska öar är också i hög grad beroende av importerade fossila bränslen även om de har rika naturtillgångar och möjligheter att utveckla förnybara energikällor.

Särskilda mål

- Underlätta dialog och gemensamma strategier för att stärka den västindiska regionens resiliens och kapacitet att mildra och anpassa sig till effekterna och hotet av klimatförändringar och katastrofer, även på området katastrofriskreducering.
- Mot bakgrund av genomförandet av Parisavtalet, förbättra utvecklingen av förnybar energiproduktion och energieffektivitetsåtgärder genom att överföra bästa praxis och främja investeringsmöjligheter i infrastruktur och teknik för ren energi.
- Stödja genomförandet av strategier som bidrar till skapandet av en grön och blå ekonomi och främja hållbara produktions- och konsumtionsmönster.
- Skydda och återställa land- och havsmiljöer och kustnära ekosystem för att bevara den biologiska mångfalden samt främja ett hållbart utnyttjande av de naturresurser som finns i dessa miljöer, till exempel genom naturbaserade lösningar och ekosystemtjänster.
- Förbättra samarbetet kring förvaltning av vattenresurser, inbegripet att ge tillgång till säkert dricksvatten och sanitet och att effektivisera vattenanvändningen, samt förbättra systemen för avfallshantering, återvinning och återanvändning.

3.2.3 Stillahavsområdet

EU och Stillahavsområdet har en lång gemensam historia, starka nuvarande förbindelser och en bred bas av gemensamma värden. Utöver dessa bilaterala förbindelser gör det stora antalet önationer och deras enorma havsområden Stillahavsområdet till en viktig partner för EU när det gäller att ta itu med globala utmaningar. Länder och territorier i Stillahavsområdet har vissa stora utmaningar gemensamt, i synnerhet i fråga om deras sårbarhet inför

naturkatastrofer och klimatförändringar, samt vissa allmänna utvecklingsmål som hänger samman med deras begränsade storlek och geografiska isolering.

I Stillehavsområdet bor ungefär 500 000 EU-medborgare (cirka 5 % av områdets totala befolkning). EU stöder förutom utomeuropeiska länder och territorier i hela världen även integrationen av utomeuropeiska länder och territorier inom Stillehavsområdet, för att maximera deras potentiella bidrag till den hållbara utvecklingen i regionen och för att de ska kunna dra fördel av den regionala integrationen. Nya Kaledonien och Franska Polynesien blev i september 2016 medlemmar av Stillehavsöarnas forum, som är det huvudsakliga regionala politiska organet för Stillehavsområdet.

Med beaktande av EU:s prioriteringar och det specifika sammanhanget, samt med utgångspunkt i den grund som fastställts genom EU:s strategi för ett stärkt partnerskap med Stillehavsområdet bör följande mål utgöra kärnan i ett förnyat partnerskap med länder i Stillehavsområdet. Utöver dessa särskilda mål bör det förnyade partnerskapet mellan EU och Stillehavsområdet erkänna och stödja Stillehavsöarnas insatser för regional integration, inte bara i själva Stillehavsområdet utan även – i de fall detta är ett mål för de enskilda länderna – i Asien och Stillehavsområdet, främst med Asean (Sydostasiatiska nationers förbund), samt hjälpa Stillehavsöarnas att hantera säkerhetsutmaningar som kan uppstå under de kommande årtiondena.

a. God samhällsstyrning, mänskliga rättigheter och jämställdhet mellan könen

Betydande framsteg har gjorts under de senaste årtiondena, men det oaktat finns det fortfarande brister i fråga om god samhällsstyrning på nationell och regional nivå och ett behov av ytterligare framsteg i skyddet av de mänskliga rättigheterna och jämställdheten mellan könen, vilket hämmar regionernas utveckling.

Särskilda mål

- Säkerställa ratificering och genomförande av FN:s grundläggande konventioner om mänskliga rättigheter, med beaktande av att det begränsade genomförandet av relevanta konventioner ofta beror på brist på lämpliga administrativa strukturer snarare än på politisk ovilja.
- Främja effektivt skydd av de mänskliga rättigheterna, med fokus på att bekämpa könsrelaterat våld och främja barns rättigheter genom opinionsbildning och utbildning.
- Främja god samhällsstyrning, inbegripet sund förvaltning av de offentliga finanserna, transparens och ansvarsskyldighet, och också ta upp framväxande utmaningar som skatteparadis och penningtvätt. Bidra till att ytterligare befästa rättstatsprincipen och tillgången till ett effektivt och oberoende rättssystem.
- Stärka rollen för det civila samhällets organisationer, i synnerhet vid främjandet av grundläggande värden och förbättrandet av jämställdheten mellan könen.

- Förbättra genomförandet av strategier och politisk dialog med resultat på lokal, nationell och regional nivå.

b. Inkluderande och hållbar tillväxt

Stillahavsområdet omfattar stora exklusiva ekonomiska zoner med enorma marina resurser. Omkring en tredjedel världens tonfisk fiskas i Stillahavsområdet. EU är en blygsam aktör i fråga om tonfiskfiske i Stillahavsområdet, men den största konsumenten av fiskeriprodukter i världen. EU är en mycket viktig exportmarknad, i synnerhet för Stillahavsområdets fiskeriprodukter. Av dessa orsaker har EU ett intresse av att driva den internationella kampen mot olagligt, orapporterat och oreglerat fiske i regionen, för att bibehålla friska fiskbestånd för framtida generationer.

Havsresurser är dock inte endast fisk. Det finns stora möjligheter för hållbar utveckling i blå och grön ekonomi. EU har ett intresse av att förbättra förvaltningen av världshaven för att säkerställa ett hållbart utnyttjande av världshavens resurser²³.

Dessutom bör andra delar av den privata sektorn, såsom turism, utvecklas för att ge en inkluderande och hållbar tillväxt och arbetstillfällen.

Särskilda mål

- Säkerställa ett effektivt genomförande av avtal om ekonomiskt partnerskap med de länder i regionen som tillämpar sådana.
- Stärka den privata sektorns utveckling, i synnerhet små och medelstora företag, och förbättra investeringsklimatet.
- Stärka regionala, nationella och lokala initiativ som främjar ett hållbart fiske och genomförandet och respekten för FN:s havsrättskonvention²⁴, dess genomförandeavtal och andra relevanta internationella konventioner. Utveckla och främja förvaltningen av världshaven och främja initiativ kring blå och grön ekonomi, såsom säker drift av djuphavsutvinning, med medverkan från alla berörda parter.
- Främja skapandet av arbetstillfällen med anständiga villkor, särskilt för ungdomar och kvinnor.

c. Klimatförändringar och hållbar förvaltning av naturresurser

Klimatförändringarna är en central angelägenhet för både EU och partnerländerna och territorierna i Stillahavsområdet.

²³ Gemensamt meddelande om internationell världshavsförvaltning: en agenda för havens framtid – http://ec.europa.eu/maritimeaffairs/sites/maritimeaffairs/files/join-2016-49_sv.pdf

²⁴ FN:s havsrättskonvention av den 10 december 1982, finns på http://www.un.org/depts/los/convention_agreements/convention_overview_convention.htm

Särskilda mål

- Förbättra beredskapen inför och återhämtningen från naturkatastrofer, såsom tropiska cykloner, för att bygga upp resiliens mot sådana händelser.
- Mot bakgrund av genomförandet av Parisavtalet, förbättra utvecklingen av förnybar energiproduktion och energieffektivitetsåtgärder genom att överföra bästa praxis, även på området sjötransport, och främjandet av investeringsmöjligheter i infrastruktur och teknik för ren energi.
- Stödja genomförandet av strategier som bidrar till att skapa en grön ekonomi (t.ex. genom hållbar landsbygdsutveckling och klimattåligt jord- och skogsbruk) och främja hållbara produktions- och konsumtionsmönster.
- Förbättra miljöskyddet och hållbar användning av naturresurser, även i fråga om avfallshantering, vattenförsörjning, sanitet och hälsovård.
- Skydda och återställa land- och havsmiljöer och kustnära ekosystem för att bevara den biologiska mångfalden samt främja ett hållbart utnyttjande av de naturresurser som finns i dessa miljöer och ekosystemtjänster.

4. Ett mer målinriktat och flexibelt partnerskap

EU måste för att uppnå sina strategiska intressen fastställa hur man ytterligare kan förbättra det sätt på vilket förbindelserna med dess partner i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet bör organiseras och förvaltas. Denna byggsten för ett politiskt partnerskap berör många aspekter som kommer att kräva omfattande samråd även med partnerländerna. Det gäller förbindelsernas form, vilka aktörer som ska delta och de principer som ska ligga till grund för samarbetet, de mekanismer som behövs för bättre resultat samt vilken institutionell struktur och rättslig status som stöder genomförandet av partnerskapet på ett lämpligt sätt. I detta avseende har Cotonouavtalet gett viktiga lärdomar som måste beaktas.

4.1 Lärdomar

I utvärderingen av Cotonouavtalet²⁵ framhävs ett antal styrkor och svagheter. Utvärderingen visar på framsteg med fattigdomsutrotning och mänsklig utveckling i AVS-länderna, ökade handelsflöden, stärkt fred och säkerhet samt förstärkning av demokratin och de mänskliga rättigheterna. Viktiga insatser behövs emellertid fortfarande, inte minst eftersom vissa av dessa framgångar hotas av framväxten av nya källor till instabilitet (t.ex. kraftig befolkningstillväxt, auktoritära regeringar, terrorism och klimatförändringarna).

²⁵ Gemensamt arbetsdokument: *Evaluation of the Cotonou Partnership Agreement* (SWD(2016) 250 final).

Politisk dialog (artikel 8 i Cotonouavtalet) och samråd/lämpliga åtgärder (artikel 96 i Cotonouavtalet) har visat sig vara användbara verktyg, även om den fulla potentialen delvis är outnyttjad. Blandade resultat har uppnåtts på olika områden, till exempel mänskliga rättigheter, demokrati, god samhällsstyrning och rättsstatsprincipen (artikel 9), migration (artikel 13) samt statliga och icke-statliga aktörers deltagande (artikel 6).

Dessutom pekar utvärderingen på det faktum att Cotonouavtalet inte i tillräcklig mån har lyckats ta hänsyn till intensifieringen av regional dynamik och den allt större skillnaden mellan partnerländerna, t.ex. mellan länderna med störst behov (minst utvecklade länder, instabila länder) och mer avancerade länder (medelinkomstländer osv.). De regionala och kontinentala organisationer som inrättats av partnerländerna växer gradvis fram som regionala aktörer som behandlar såväl politiska frågor och säkerhet som handel och utveckling.

I utvärderingen understryks också att den befintliga institutionella strukturen och dess funktionssätt, samt en del operativ verksamhet, är ineffektiv på väsentliga punkter.

Slutligen har samarbetet mellan EU och dess partner i multilaterala forum knappt utnyttjats. Det infördes först i 2010 års översyn av Cotonouavtalet och ledde till positiva resultat särskilt i förhandlingarna om Parisavtalet om klimatförändringar, men i de flesta fall har partnerskapet inte kunnat använda all sin tyngd för att påverka resultatet. För att nå framsteg på detta område måste partnerländerna visa att de förbinder sig till de mål de själv ställt upp vid AVS-ländernas toppmöte i Port Moresby²⁶. Det kräver också att EU hittar nya sätt att skapa flexibilitet för att ingå allianser med både AVS-länder och andra länder, såsom alla minst utvecklade länder eller små östater under utveckling.

4.2 Ett flexibelt partnerskap som bygger på ett starkt regionalt synsätt

För att skapa ett partnerskap som bygger på gemensamma prioriteringar som beaktar den förändrade situationen och tidigare lärdomar har olika alternativ för det framtida formatet analyserats och bedömts i en konsekvensbedömning²⁷ (se bilaga I).

4.2.1 Alternativ

Alternativen varierar från att låta Cotonouavtalet löpa ut utan att ersätta det, till att ersätta det nuvarande avtalet med ett nytt med begränsade förändringar. Det sistnämnda skulle naturligtvis inte åtgärda det nuvarande avtalets allvarliga brister. Det förstnämnda kan innebära mer kostnader än fördelar, eftersom de landvinningar som gjorts inom ramen för ett 40 år gammalt partnerskap skulle gå förlorade och EU:s roll på global nivå skulle försvagas. Ett partnerskap med länder i Afrika, Västindien och Stilla-havsområdet ifrågasätts inte i sig. Men vissa berörda parter kritiserar det nuvarande tillvägagångssättet, innehållet och formatet.

Tre andra alternativ har bedömts mer i detalj:

²⁶ <http://www.acp.int/content/declaration-8th-summit-acp-heads-state-and-government-acp-group-states>

²⁷ Gemensamt arbetsdokument: *Impact Assessment on future relations with ACP countries after 2020* (SWD(2016) xxx).

1) Ett till stor del omarbetat partnerskap med partnerländerna. Detta alternativ skulle återspegla utvecklingen sedan den andra översynen av Cotonouavtalet ägde rum 2010, men skulle inte ge den nödvändiga politiska samstämmigheten med nyare regionala strategier och skulle inte på ett tillräckligt sätt återspegla den ökande betydelsen av den kontinentala (Afrikanska unionen), regionala och subregionala nivån.

2) En fullständig regionalisering av förbindelserna med partnerländerna genom tre separata regionala partnerskap (med Afrika, Västindien respektive Stillahavsområdet). Detta alternativ skulle fullt ut återspegla den kontinentala och regionala dimensionen, men skulle inte ta hänsyn till partnerländernas villighet att förnya partnerskapet med EU och skulle göra det svårare att skapa allianser i internationella forum (t.ex. UNFCCC och WTO).

3) Det tredje alternativet innebär ett avtal med partnerländerna, vilket består av tre separata regionala partnerskap med länder i Afrika, Västindien respektive Stillahavsområdet, med möjlighet till mer deltagande av andra länder, under ett gemensamt paraply. I paraplyavtalet skulle man fastställa de gemensamma värden, principer, grundsatser och intressen som ligger till grund för samarbetet mellan parterna, med utgångspunkt i Cotonouavtalets betydande regelverk. Det skulle också innehålla specifika mekanismer för samarbete kring den globala agendan. De tre regionala partnerskapen skulle bygga på och integrera befintliga initiativ (t.ex. den gemensamma strategin EU-Afrika) och ange prioriteringar och åtgärder med hänsyn tagen till partnerskapsagendans särdrag för var och en av de tre regionerna. Detta kommer att göra det möjligt för EU och partnerländerna att fastställa initiativ på den nivå som är lämpligast.

4.2.2 Det föreslagna alternativet

Det tredje alternativet skulle göra det möjligt att ta itu med problem på ett bättre sätt, på rätt nivå och i rätt miljö, på grundval av principerna om subsidiaritet och komplementaritet, och samtidigt bekräfta att många av dagens globala utmaningar i fråga om hållbarhet kräver åtgärder som överbryggar enskilda regioner. Detta är i linje med det faktum att merparten av EU:s engagemang redan nu är på nationell nivå, sedan regional nivå och först därefter på AVS-nivå. Intressen gentemot Afrika, Västindien och Stillahavsområdet omfattar ett antal olika frågor som skulle gynnas av gemensamt engagemang, men det finns också särskilda intressen att utveckla på en differentierad nivå. Afrikanska unionen, men också regionala organisationer – såsom Västafrikanska staters ekonomiska gemenskap, Södra Afrikas utvecklingsgemenskap eller Östafrikanska gemenskapen – är relevanta aktörer, och det gäller även andra regionala organisationer såsom Caricom/Cariforum i Västindien.

Samtidigt skulle paraplypartnerskapet vara ett sätt att undvika kostnaderna av att helt vägra ett partnerskap med partnerländerna som en grupp och bevara Cotonouavtalets regelverk, särskilt i fråga om grundsatser och kopplingen till avtalen om ekonomiskt partnerskap. Detta är identiskt för de tre regionerna, och ger därför betydande stordriftsfördelar när man förhandlar om och förvaltar dessa aspekter gemensamt snarare än separat med olika grupperingar eller länder. Det gör det också möjligt att utveckla samarbetet på internationell nivå kring viktiga gemensamma globala utmaningar. Alliansen kan ha ett betydande inflytande vilket återspeglas av den roll den hade i ingåendet av Parisavtalet.

Med beaktande av alla dessa faktorer gör det föreslagna nya formatet det möjligt att bevara alla värdefulla delar av det nuvarande Cotonouavtalet, men inrättar framför allt de rätta förutsättningarna för att EU ska kunna uppnå sina nya mål.

4.2.3 Engagemang bortom AVS-länderna

Paraplyalternativet är också det bästa sättet att göra det möjligt att involvera intresserade länder utöver AVS-länder i syfte att säkerställa samstämmighet, i synnerhet med avseende på den panafrikanska dimensionen (t.ex. mellan AVS–EU-partnerskapet och den gemensamma strategin EU–Afrika). Detta är viktigt, eftersom det skulle göra det möjligt för EU att vid behov anpassa det geografiska tillämpningsområdet för engagemang i vissa mål enligt en särskild grupp länder, och kommer att ge EU diplomatiskt kapital för att kunna eftersträva sina intressen på ett mer strategiskt sätt. I detta avseende är det speciellt viktigt att involvera nordafrikanska länder som inte ingår i AVS-gruppen, det fåtal av gruppen minst utvecklade länder som inte ingår i AVS-gruppen samt gruppen av små östater under utveckling. Relevanta länder utanför AVS-gruppen bör involveras mer, medan man samtidigt sörjer för samstämmighet med befintliga politiska ramar (t.ex. europeiska grannskapspolitiken) och befintliga associeringsavtal.

4.3 Ett partnerskap på flera nivåer med flera parter på grundval av vissa centrala samarbetsprinciper

Partnerskapet bör baseras på ett antal principer. Det bör förverkligas genom ett regleringssystem på flera nivåer, vilket möjliggör åtgärder på den lämpligaste nivån, i linje med principerna om subsidiaritet och komplementaritet, samt differentiering och regionalisering. Partnerskapet bör också bygga på en flerpartsmodell som går utöver regeringar som inte kan hantera utmaningarna på egen hand.

4.3.1 Grundläggande principer för samarbetet

Det nya partnerskapet bör bygga på de grundläggande principerna

- dialog,
- ömsesidig ansvarsskyldighet,
- brett deltagande av statliga och icke-statliga aktörer,
- ägarskap.

4.3.2 Principerna om subsidiaritet och komplementaritet

Partnerskapet bör återspegla och integrera den regionala dynamiken i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet. Det bör göra detta genom att säkerställa att det politiska engagemanget och beslutsfattandet sker på den mest relevanta ansvarsnivån, oavsett om det är på nationell, regional eller kontinental nivå eller AVS-nivå.

4.3.3 Aktörer

Som påpekades i det offentliga samrådet och utvärderingen är partnerskapets flerpartsdimension erkänd men bör stärkas. Det bör nå ut till en rad olika aktörer, både statliga och icke-statliga aktörer. Ett nytt partnerskap bör stärka deras respektive roller. Till denna grupp hör bland annat

- statliga aktörer: nationella regeringar, parlament samt regionala och lokala myndigheter,
- regionala organisationer (t.ex. Afrikanska unionen),
- länder utanför AVS-gruppen, och
- icke-statliga aktörer, t.ex. det civila samhället, näringslivets och arbetsmarknadens organisationer och den privata sektorn.

4.4 Ett partnerskap som ger bättre resultat

Inom ramen för partnerskapet måste det fastställas lämpliga metoder och verktyg som gör det möjligt att uppnå de fastställda prioriteringarna på ett så effektivt sätt som möjligt. Dessa måste vara helt i linje med Addis Abeba-handlingsplanen (som är en del av Agenda 2030), utarbetandet av ett nytt europeiskt samförstånd om utveckling, Parisavtalet om klimatförändringar och rekommendationerna från utvärderingen av Cotonouavtalet.

4.4.1 Diversifierat partnerskap

Partnerskapet bör tillämpa differentierade genomförandemetoder i linje med Agenda 2030, Addis Abeba-handlingsplanen, EU:s globala strategi och det europeiska samförståndet om utveckling²⁸.

4.4.2 Genomförandemedel

I Addis Abeba-handlingsplanen fastställs ett nytt paradigm och ges en ram för genomförandet av Agenda 2030 genom finansiella och icke-finansiella medel. Den bör vara kärnan i partnerskapet. Den omfattar inhemska insatser, möjliggörande politiska ramar och utrymme för en livskraftig privat sektor, vilka alla underbyggs av ett stödjande, internationellt klimat.

Partnerländerna bör koncentrera sina ansträngningar på att ta itu med de befintliga luckorna i fråga om nationella offentliga finanser, bland annat bättre mobilisering av inhemska resurser, effektivare och mer ändamålsenliga offentliga utgifter och skuldförvaltning. Rättvisa, transparenta, effektiva och ändamålsenliga skattesystem och ramar för offentliga utgifter bör främjas. Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt att bekämpa skatteflykt, skatteundandragande och olagliga finansiella flöden.

EU bör eftersträva kombinerade metoder och verktyg som har visat hög prestanda, och samtidigt hålla en hög grad av flexibilitet för att kunna anpassa sig till ytterligare

²⁸ Meddelande xxxx om ett nytt samförstånd.

förbättringar. Detta bör vara i linje med principerna för utvecklingseffektivitet (t.ex. ägarskap, transparens, ömsesidig ansvarsskyldighet och resultatriktning) och bör stödjas ytterligare genom genomförandet av en konsekvent utvecklingspolitik.

4.5 Ett partnerskap som stöds av rätt institutionell struktur

Den institutionella strukturen bör återspegla partnerskapets politiska natur, de fastställda prioriteringarna, det valda formatet, samarbetsmetoderna och de olika aktörer som är inblandade. Den bör göra det möjligt att fatta beslut och vidta åtgärder på ett snabbt och effektivt sätt. Det nuvarande systemet, som bygger på gemensamma institutioner, har visat sig vara användbart för att utbyta erfarenheter, men är nu föråldrat eftersom det är för tungrott och ohanterligt. Det är för tidigt att utforma den institutionella strukturen i detta skede, men ett antal principer kan anges för utformningen.

Eftersom det rör sig om ett politiskt partnerskap som grundar sig på ömsesidigt ansvarstagande och stöds av bestämmelser bör det följaktligen genomföras genom en mångskiktad och flexibel institutionell struktur som främjar och underlättar dialog om frågor av gemensamt intresse. Principerna om subsidiaritet och komplementaritet bör användas för att fastställa engagemanget med relevanta institutionella och icke-institutionella aktörer på olika nivåer.

Dialogen och samarbetet bör på alla nivåer fokusera på det format som bäst skulle främja särskilda mål och intressen, med de länder och regionala organisationer eller samarbetsramar som fungerar bäst på ett visst område.

4.6 Ett partnerskap som stöds av en rättslig ram

Det framtida partnerskapets rättsliga ställning spelar en viktig roll för dess genomförande, vilket bekräftas av analysen i den konsekvensbedömning som bifogas detta meddelande. Det ligger därför i EU:s politiska intresse att bekräfta sitt långvariga åtagande genom att förankra det nya partnerskapet i ett rättsligt bindande avtal. Samtidigt bör det nya partnerskapet vara flexibelt och anpassningsbart till de egna framstegen och den ständigt föränderliga miljön. Detta är speciellt relevant för de regionala delarna. Dessa är de grundprinciper som det framtida partnerskapets rättsliga ställning bör vila på och de bör finjusteras när de slutliga prioriteringarna och huvuddragen för partnerskapet är helt kända.

4.7 Nästa steg

Detta meddelande kommer att ligga till grund för diskussioner med rådet och parlamentet, samt andra berörda parter, bland annat AVS-partnerna, i syfte att utarbeta en rekommendation till förhandlingsdirektiv.